

Pastoor Paul Tervoort wacht in Banholt en omstreken als opvolger van populaire René Graat een zware taak

07-09-2020 om 16:30 door René Willems

*Pastoor Paul Tervoort: „Vier keer de mis doen in een weekeinde is voor mij geen straf.”
Afbeelding: Jeroen Kuit*

Banholt, Noorbeek, Reijmerstok en Scheulder hebben vanaf komend weekeinde weer een eigen pastoor. Een klein halfjaar na het overlijden van René Graat wordt Paul Tervoort geïnstalleerd als parochieherder. Hem wacht een hels karwei. Want hoe stap je in de voetsporen van iemand die zo ongekend populair was als Graat?

Voor zijn afscheid in Boshoven en Laar had hij zijn parochianen een bijdrage voor een nieuwe auto gevraagd. Voor het vlakke land van Weert was zijn zestien jaar oude Kia'tje nog prima, vertelt Paul Tervoort. „Maar toen ik die steile heuvels in Zuid-Limburg zag, wist ik: dat red-ie niet.” Bovendien heeft hij veel last van artrose, wat een wagen met een wat hogere instap ook wel handig maakt.

Kilometers

Tervoort zal de komende jaren heel wat kilometers maken met zijn nieuwe bolide. Hij wordt pastoor van liefst vier parochies in het cluster Terlinden: Banholt, Noorbeek en Reijmerstok, en daar komt Scheulder bij. Bovendien is hij benoemd tot administrator in Margraten, waar pastoor Frits Janssen vooralsnog de missen blijft doen, maar hij de zakelijke kant moet gaan regelen.

Geen straf

Dat wordt op zaterdag en zondag dus sjezen van de ene kerk naar de andere. Maar daar heeft de 65-jarige pastoor geen moeite mee. „Het zijn relatief kleine parochies”, zegt hij. „Samen hebben die parochies iets van drieduizend inwoners. In Weert had ik bijna het dubbele aantal parochianen. En vier keer de mis doen in een weekeinde is voor mij geen straf, dat vind ik prachtig.”

Tervoort werd pas op zijn veertigste gewijd. „Ik wilde altijd al priester worden”, vertelt hij. „In de Pancratiuskerk in Heerlen was ik misdienaar, acoliet en zelfs hulpkoster. Ik ging ook naar Rolduc. Maar daar was ik toen veel te jong voor, veel te speels en onvolwassen. Daarom ging ik naar de sociale academie in Sittard en vond werk in de kinderbescherming, in huize Mariënwaard in Maastricht. Maar de kerk bleef trekken.”

Heuvels

Eenmaal priester ging hij aan de slag in Twente en de Achterhoek. „Met mijn verleden in Limburg – ik had in mijn jonge jaren ook een paar vriendinnetjes – vond de bisschop het beter dat ik eerst een tijdje elders ging werken.” In 2008 keerde hij terug naar Limburg, naar Weert. Na twaalf jaar is het tijd voor iets nieuws. En nu dus in het ‘echte’ zuiden, in het hart van het golvend Heuvelland.

Uitdaging

In Banholt en omstreken zijn de verwachtingen hoog gespannen. Tervoorts voorganger, René Graat, was bijzonder populair. Ziet hij er niet tegenop om zo iemand op te volgen? „Zowel de bisschop als de vicaris vond mij de geschikte kandidaat om het werk van René Graat over te nemen”, zegt hij. „Ik beschouw dat als een groot compliment. Maar inderdaad, het is ook een uitdaging.”

Hij is in elk geval niet van plan om dingen drastisch te veranderen. „Dat is ook niet nodig, want het loopt in die parochies gesmeerd”, constateert hij. „Ik zal het eerste jaar ook het oude Onze Vader blijven bidden, net als pastoor Graat.” En na dat eerste jaar? „Ach, dat zien we dan wel. Met de hulp van Jezus en Maria – zij nog het meest, denk ik – komen we daar wel uit.”